

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobce **P. R.**, zast. Mgr. Ludkem Růžičkou, advokátem v Brně, Vackova 44, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem v Hradci Králové, Horova 17, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. března 2011, čj. 1378/11-1300-607698, t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání do platebního výměru na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období listopad 2009 a rozhodnutí potvrdil.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že správce daně výzvou k odstranění pochybností ze dne 18.1.2010 zahájil vytýkácí řízení, neboť měl pochybnosti o uskutečnění deklarovaných konkrétních plnění dle evidence pro daňové účely a pokladních dokladů č. 09-VD0192, 09-VD0193 a 09-VD0207 a zda tato plnění použil pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Důvodem bylo zejména to, že tyto skutečnosti žalobce neprokázal při provedeném místním šetření.

Předmětná výzva i následně vydaný platební výměr byly doručeny elektronicky do datové schránky R. J., neboť mu žalobce udělil dne 2.12.2005 plnou moc pro doručování. Doručování proběhlo dle žalovaného standardním způsobem a plně v souladu s udělenou a spolupodepsanou dispozicí (plnou mocí), kterou finančnímu úřadu žalobce doručil 16.12.2005. Odlišně od správce daně posoudil žalovaný pověření R. J. pro projednání výsledku vytýkacího řízení. Tomuto daňovému poradci žalobce sice dne 13.1.2010 udělil plnou moc pro místní šetření ve věci nadměrného odpočtu, ale ne pro samotné vytýkací řízení. Žalovaný proto správci daně uložil v souladu s ustanovením § 50 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dál jen „zákon č. 337/1992 Sb.“) provést nové projednání výsledku vytýkacího řízení, které by původní vadu, tedy projednání pouze s R. J., odstranilo. Správce daně dle žalovaného učinil všechny potřebné kroky, aby žalobci bylo toto projednání umožněno. Ani po opakovaných výzvách a předvoláních se však zástupce žalobce k jednání nedostavil, proto správce daně výsledek postupu k odstranění pochybností odeslal žalobci poštou. Vinu za neprojednání výsledku vytýkacího řízení proto žalovaný spatřoval na straně žalobce a uvedenou vadu řízení považoval za odstraněnou, neboť důvody pro předmětné rozhodnutí o vyměření daně byly žalobci sděleny.

Žalovaný dále uvedl, že vytýkacímu řízení předcházelo místní šetření k ověření nadměrného odpočtu daně za listopad 2009 ve výši 112 381 Kč. Bylo zjištěno, že velmi výraznými položkami mezi přijatými zdanitelnými plněními byly tři faktury od dodavatele „Kopecký SMP s.r.o., Praha“. V rámci šetření žalobce neprokázal jejich použití pro uskutečnění své konkrétní činnosti (pro konkrétní provedené zakázky) a jejich skutečné poskytnutí plátcem uvedeným na dokladech (faktury č. 038/09, 039/09 a 056/09). Správce daně jej proto řádně vyzval (výzva ze dne 18.1.2010), aby pochybnosti odstranil. Na výzvu však žalobce nereagoval. Správce daně proto dospěl k závěru, že skutečné přijetí deklarovaných zdanitelných plnění od společnosti KOPECKÝ – SMP s.r.o. žalobce prokázat nedokáže popř. nechce, a vypracoval „Zprávu o vytýkacím řízení“ č.j. 33756/10/228931608242, která byla odeslána pověřené osobě, R. J.. Nárok na odpočet daně byl ponížen o daň z přidané hodnoty uvedenou na třech předmětných fakturách (celkem 171 000 Kč). R. J. do protokolu potvrdil, že nemá žádné další důkazní prostředky a že zástupce společnosti KOPECKÝ – SMP s.r.o. odmítá účast u případného výslechu svědka. Nevznesl požadavek na výslech svědka, neidentifikoval jej ani nesdělil důvod případného výslechu. Správce daně následně vydal platební výměr.

K předmětným fakturám, jak žalovaný dále uvedl, bylo dále při vytýkacím řízení zjištěno, že název společnosti KOPECKÝ – SMP s.r.o. je na nich uveden odlišně jako „Kopecký SMP s.r.o.“. Na dvou je datum odeslání a vystavení dřívější než datum uskutečnění zdanitelného plnění, všechny faktury byly žalobci údajně odesílány, ale úhrada měla být provedena v hotovosti, u dokladu 056/09 např. následující den po odeslání. Údajný dodavatel měl do konce roku 2009 v obchodním rejstříku zaznamenán předmět podnikání – realitní kancelář, hostinská činnost a koupě zboží za účelem dalšího prodeje a prodej. Fakturace zněla na zednické, zámečnické a svářečské práce. Tyto skutečnosti svědčily dle žalovaného pro závěr, že

pochybnosti správce daně byly oprávněné. Do protokolu o ústním jednání dne 31.8.2010 žalobce uvedl, že k předávání údajných prací nedocházelo protokolárně, částky dle faktur v hotovosti předával „známému, který byl v kontaktu s lidmi od Kopeckého“ a že si nepamatujete konkrétní detaily.

Žádné nové důkazní prostředky žalobce nepředložil ani v celém průběhu odvolacího řízení. Jeho zástupce se k jednání nedostavoval, k písemným výsledkům postupu k odstranění pochybností se žalobce nevyjádřil, neprokázal oprávněnost čerpání nároku na odpočet daně v předmětných případech neprokázal, že deklarovaná plnění byla použita pro uskutečnění jeho ekonomické činnosti a že tato plnění uskutečnil plátce uvedený na předmětných dokladech. Žalovaný uvedl, že pouhé doložení dokladů je formální podmínkou pro uznání tohoto nároku, současně musí být naplněna i skutečná věcná podstata, tedy existence konkrétního zdanitelného plnění uskutečněného konkrétním plátcem.

V odvolání, jak žalovaný uvedl, navrhl žalobce výslech svědka – statutárního zástupce firmy KOPECKÝ – SMP s.r.o., ačkoliv ten již dříve svědectví odmítl (viz. výše). Správce daně následně pana K. předvolal (oznámení bylo doručeno veřejnou vyhláškou), ale ten se nedostavil. Od správce daně místně příslušného společnosti KOPECKÝ – SMP s.r.o. existovala informace, že daňový subjekt je nekontaktní. Byla aktualizována i v průběhu odvolacího řízení, správce daně v pokusech o předvolání svědka dále nepokračoval, neprovedl ani v odvolání navrhované „ohledání předmětu plnění“, protože takové ohledání by v žádném případě nemohlo odstranit pochybnosti a prokázat, že předmětná plnění uskutečnil deklarovaný plátce uvedený na dokladech.

Žalobce v podané žalobě poukázal na skutečnost, že v průběhu daňového řízení došlo ke změně procesních pravidel, neboť pozbyl platnosti zákon č. 337/1992 Sb., a nabyt účinnosti zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“).

Dále uvedl, že v doplněném odvolání provedl nově skutkovou a právní argumentaci a jako důkaz navrhl zopakování výsledku jednatele firmy Kopecký-SMP s.r.o. za účelem prokázání, že tento dodavatel skutečně poskytl žalobci služby, jak bylo ostatně zachyceno v předložených daňových dokladech. Žalobce měl zato, že bylo povinností žalovaného, aby se v napadeném rozhodnutí vypořádal se všemi namítanými nezákonnostmi v průběhu řízení před správcem daně v režimu zákona č. 337/1992 Sb., a současně aby posoudil žalobcem vytýkané nezákonnosti i z pohledu daňového řádu.

Žaloba vytkla napadenému rozhodnutí nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Odkázala přitom na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu a na skutečnost, že povinnost řádně odvolací rozhodnutí odůvodnit vyplývá nejen ze zákona č. 337/1992 Sb., ale i ust. §116 odst. 2 daňového řádu. Žalovaný se dle žalobce nevypořádal s odvolací námitkou, dle níž správce daně porušil ust. § 2 odst. 2 a 3, § 31 odst. 2, 4, 8, 9, dále § 32 odst. 1 a 10 a dále § 17 odst. 7 a § 24 odst. 11 zákona č. 337/1992 Sb. a v neposlední řadě i čl. 2 odst. 3 a 4 Ústavy ČR a čl. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce měl rovněž zato, že žalovaný nereagoval

na námitku týkající se udělení zmocnění a to jak R. J. tak advokátovi Mgr. L. R.. Žalovaný k tomu pouze konstatuje, že písemnosti správce daně byly řádně doručeny, neuvádí však již, komu měly být ve skutečnosti doručeny, k jakému datu a zda tak bylo na základě plné moci omezené nebo generální a zda plná moc byla účinná i v době doručení. Žalovaný tak dle žalobce nepostupoval v souladu s ust. § 17 odst. 7 a 10 a § 10 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb. Navíc žalovaný používal pojem „plná moc pro doručování“, navzdory tomu, že zákon takový institut vůbec nezná. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí dle žalobce má z následků, že ani nemůže plně využít svého práva k přezkoumání rozhodnutí ve správním soudnictví.

Dále žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné i pro nesrozumitelnost. Uvedl, že v průběhu daňového řízení navrhl provedení dvou důkazů a to výslechu svědka a ohledání předmětu plnění. Reakce žalovaného na tyto návrhy si však v odůvodnění napadeného rozhodnutí navzájem odporují, když uvádí, že žalobce měl možnost doplnit odvolání, ale neučinil tak....zdanitelné plnění neprokázal, popř. nechtěl prokázat....a nepředložil žádné nové důkazní prostředky. Následně žalovaný protichůdně konstatoval, že žalobce navrhl výslech svědka, který se ovšem k výslechu nedostavil.

Žalovaný, dle názoru žalobce, vyšel i z nesprávně a nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Správce daně dle žalobce vycházel z nesprávného předpokladu, že jej v celém vytýkacím řízení zastupuje R. J.. Pokud tedy nebyla výzva dle ust. § 43 zákona č. 337/1992 Sb. doručena v souladu s ust. § 17 uvedené právní úpravy, nemůže obstát závěr žalovaného, že žalobce neunesl svoje důkazní břemeno ve smyslu ust. § 31 odst. 9 uvedeného zákona a neprokázal tak oprávněnost uplatněného nadměrného odpočtu. Ve skutečnosti naopak sám žalobce navrhl provedení konkrétních důkazních prostředků, takže do důkazní nouze se jejich neprovedením naopak dostali správce daně a žalovaný. Správní orgány tak vyšly z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, když nevyčerpaly všechny procesní prostředky k tomu, aby zajistily účast svědka v daňovém řízení. Upozornil rovněž, že navzdory tomu, že dodavatel měl v obchodním rejstříku zapsán předmět podnikání – realitní kancelář, hostinská činnost a koupě zboží za účelem dalšího prodeje, zněly vystavené faktury na práce zednické, zámečnické a svářečské. K tomu žalobce upozornil, že nebylo jeho povinností prokazovat správci daně skutečnosti obecně známé, kterými byl i zápis v živnostenském rejstříku, dle něhož byl dodavatel držitelem živnostenského oprávnění na předmět podnikání „provádění staveb, jejich změn a odstraňování“.

Napadené rozhodnutí je dle žalobce nezákonné pro vady řízení, neboť žalovaný nepostupoval v souladu s ust. § 7 odst. 1 a 2 daňového řádu a § 34c a § 2 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., tedy bez zbytečných průtahů. Uvedl, že doplnění svého odvolání provedl dne 8. 7. 2010, správní orgány navržené důkazy odmítly a o jeho odvolání rozhodly až 24. 3. 2011, ačkoliv se nejednalo o složitou věc. Tím zapříčinily, že se žalobce dostal vlivem novelizace procesního předpisu do podstatně složitější procesní situace.

Dále žalobce označil napadené rozhodnutí za nezákonné pro vady řízení spočívající v porušení ust. § 32 odst. 1, § 17 odst. 7 věta druhá, § 2 odst. 2 a 3 a § 24 odst. 1 a 4 zákona č. 337/1992 Sb. Nezákonnost postupu spatřoval žalobce v tom, že správce daně doručoval platební výměr a jiná rozhodnutí toliko R. J., ačkoliv je měl pro povahu plné moci ze dne 13. 1. 2010, tedy plné moci omezené, doručovat i žalobci. Toto pochybení má za následek neúčinnost platebního výměru, výzvy k dokazování ze dne 18. 1. 2010 a dalších navazujících úkonů správce daně. Správce daně pochybil, pokud zprávu o vytykáčím řízení projednával s R. J. a pokud mu i následně předmětnou zprávu předal. Tím zkrátil žalobce na jeho právech.

Napadené rozhodnutí považoval žalobce za nezákonné pro porušení odst. § 32 odst. 10 zákona č. 337/1992 Sb. a práva žalobce na spravedlivý proces. Správce daně totiž nesdělil žalobci v souladu se zákonem důvody, jež ho vedly ke stanovení daně v jiné výši, neboť daňové zákony neznají institut „zprávy o vytykáčím řízení“. Postup správce daně tak byl v rozporu s ust. č. 1 a čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR, pokud se při vydání platebního výměru opřel o institut, který daňové zákony neznají. Pokud následně na žádost žalobce dle ust. § 32 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., poukázal pouze na tentýž neexistující institut a skutečné důvody pro vyměření daně žalobci nesdělil, postupoval v rozporu s ust. § 32 odst. 2 uvedené právní úpravy.

Dále žaloba upozornila na skutečnost, že odkaz zákonodárce na ust. § 16 odst. 8 zákona č. 337/1992 Sb. nelze vykládat tak, že by jeho účelem byla povinnost správce daně sepsat o výsledku vytykáčím řízení nějakou zprávu. Termín „sepsání zprávy“, jehož výsledkem je hmatatelný důkaz, je totiž dle žalobce diametrálně odlišný od procesního postupu výsledků vytykáčím řízení, takže uvedená odkazová norma nestanoví vytvoření kvalifikovaného důkazu.

Při nařízeném jednání odkázal zástupce žalobce na obsah podané žaloby, K dotazu soudu pak sdělil, že jedinými důkazy, které byly v daňovém řízení navrhovány, jsou ty, které byly specifikovány v žalobě, tzn. výpověď společníka společnosti KOPECKÝ – SMP s.r.o. a dále pak místní ohledání na stavbách. Jiné návrhy na doplnění důkazů v průběhu soudního přezkumu nevznely.

Pověřená pracovnice žalovaného k námitce žalobce, v níž se dovolával přihlídnutí k průtahům řízení, které měly za následek znevýhodnění žalobce v důsledku změny procesního předpisu, uvedla, že správce daně i žalovaný konali v této věci bez průtahů, žalobce přitom neuplatnil námitku dle ust. § 34 písm. c/ zákona č. 337/1992 Sb., a ani nežaloval podle ust. § 79 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s.ř.s. a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V prvé řadě se krajský soud zabýval procesní námitkou, dle níž žalobci nebyla řádně doručena výzva dle ust. § 43 zákona č. 337/1992 Sb. a následně ani samotný platební výměr o stanovení daňové povinnosti k dani z přidané hodnoty. Ztotožnil se

s názorem žalovaného, že tyto písemnosti byly řádně doručeny. Jak vyplynulo z obsahu správního spisu, žalobce udělil svému zástupci, R. J., daňovému poradci, dne 2. 12. 2005 plnou moc, v níž zástupce zmocnil k přebírání veškeré korespondence s Finančním úřadem v Hradci Králové. Postup správce daně při doručování předmětných písemností zpochybňovaný žalobcem hodnotil krajský soud z pohledu ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyslovené v jeho rozsudku ze dne 25. 9. 2007, čj. 2 Afs 52/2007-50, v němž tento soud zastal jednoznačné stanovisko, že „účelem právní úpravy zastupování je umožnit osobě, aby určitou věc nemusela učinit sama (ať již z jakéhokoliv důvodu), ale mohla ji za ni učinit osoba jiná, tedy zmocněná. Účelem plné moci udělené pro doručování tedy je, aby písemnosti nemusel přebírat ten, komu jsou určeny, ale mohla je se všemi právními účinky převzít osoba zmocněná. Lpění na doslovném a izolovaném výkladu ust. § 17 odst. 7 věty druhé zákona č. 337/1992 Sb., by tak přineslo absurdní situaci – a sice, že se v materiálním slova smyslu nelze nechat zastoupit pro doručování, neboť k zamýšlenému účinku – doručení toliko zmocněnci nemůže dojít“. Krajský soud tedy ve smyslu závěrů Nejvyššího správního soudu konstatuje, že jestliže tedy žalobce omezil svoje zmocnění pouze na přijímání písemností zasílaných mu správcem daně, byla v daném případě vyloučena aplikace ust. § 17 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb. stanovícího při zmocnění omezeném na určité úkony povinnost doručovat písemnosti vztahující se k takovým úkonům příjemci i jeho zástupci. Pokud tedy správce daně doručil výzvu i platební výměr ve dnech 19. 1. 2010 a následně dne 16. 3. 2010 pouze zástupci žalobce, postupoval v souladu se shora vzpomínaným zmocněním a nelze mu v žádném případě vytýkat porušení zákonnosti a nerespektování procesních práv žalobce. Ze správního spisu totiž vyplynulo, že zmocněnec vypověděl plnou moc pro doručování až k datu 10. 12. 2010. Tomuto závěru neodporuje ani další postup žalobce, který daného zástupce, tedy R. J. následně k datu 13. 1. 2010 zmocnil i k zastupování ve věci místního šetření nadměrného odpočtu za měsíc listopad 2009. Toto nové zmocnění nikterak neovlivnilo skutečnost, že zástupce žalobce byl současně k dřívějšímu datu pověřen i přebíráním veškeré korespondence s finančním úřadem.

Krajský nemohl přisvědčit ani námitce žalobce, dle níž se žalovaný s námitkou doručení dostatečně nevypořádal a tím zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Žalovaný provedl v odůvodnění rozhodnutí dostatečným způsobem výčet plných mocí udělených žalobcem svému zástupci a vyvodil z těchto procesních úkonů žalobce adekvátní zákonné závěry. Z nich nepochybně vyplynulo, komu měly být dané písemnosti vydané správcem daně doručovány. Tento závěr nemusel být podložen, jak se žalobce domnívá, dalším teoretickým rozбором institutu generální a speciální plné moci. Správnost takto vysloveného závěru nemůže být rovněž zpochybněna skutečností, že žalovaný používá ve svém odůvodnění pojem „plná moc pro doručování“, navzdory tomu, že tento institut není v zákoně č. 337/1992 Sb. takto přesně vymezen.

Dále se krajský soud neztotožnil s žalobní námitkou vytýkající napadenému rozhodnutí nedostatečné zjištění skutkového stavu věci. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečným způsobem ozřejmil důvody, pro něž nemohl žalobci uznat nárok na uplatnění odpočtu daně z přidané hodnoty a dále i důvody,

proč žalobcem navržené důkazní prostředky nemohly jeho tvrzení o uskutečněném zdanitelném plnění dostatečně prokázat. Lze přitom konstatovat, že skutkový stav byl ze strany správce daně zjištěn dostatečně navzdory tomu, že žalobcova aktivita při probíhajícím místním šetření a na ně navazujícím vytýkací řízení byla více než sporadická. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že správce daně zahájil po místním šetření vytýkací řízení, neboť mu vznikly pochybnosti ohledně přijatých zdanitelných plnění od dodavatele žalobce, firmy KOPECKÝ - SMP s.r.o. a to z důvodu, zda tato plnění uskutečnil plátce daně uvedený na konkrétních daňových dokladech a zda tato přijatá plnění použil žalobce k uskutečnění své ekonomické činnosti. Žalobce tedy v souladu s procesními pravidly zaslal žalobci výzvu k odstranění pochybností ve smyslu ust. § 43 zákona č. 337/1992 Sb., jež mu byla, jak vyplynulo ze shora uvedeného, zákonným způsobem doručena. Ze správního spisu nevyplývalo, že by žalobce na výzvu reagoval. Případná žalobcova aktivita přitom ani nebyla namítána v podané žalobě. Správce daně za těchto okolností opět postupoval v souladu s procesními pravidly, když vypracoval o výsledku řádně zahájeného vytýkacího řízení zprávu. Ust. § 43 zákona č. 337/1992 Sb. totiž jednoznačně stanoví, že v případě pochybností o správnosti, pravdivosti a průkaznosti podaného daňového přiznání vyzve správce daňový subjekt k vyjádření. Lze konstatovat, že tímto okamžikem je zahájeno vytýkací řízení, které je pak následně ukončeno vydáním rozhodnutí o stanovení daňové povinnosti, tedy platebním výměrem. Z daňového řízení rovněž nepochybně vyplynulo, že žalobce byl dne 18. 2. 2010, vyzván k realizaci svého práva vyjádřit se před ukončením vytýkacího řízení k výsledku uvedenému ve zprávě, ke způsobu jeho zjištění a případně i k návrhu jeho doplnění. Zástupce žalobce pak při ústním jednání v průběhu vytýkacího řízení sdělil, že žalobce není schopen dostat požadavkům výzvy, neboť zástupce firmy KOPECKÝ – SMP s.r.o. se odmítá účastnit výsledku před správcem daně a pouze tvrdí, že všechny účetní doklady jsou řádně zaúčtovány a jeho daňová povinnost z nich vyplývající je splněna. Z protokolu dále vyplynulo, že zpráva o výsledku vytýkacího řízení byla ze zástupcem žalobce projednána. V následném odvolacím řízení pak žalovaný uložil správci daně provést nové projednání výsledku vytýkacího řízení, neboť pro tuto činnost nebyl zástupce R. J. žalobcem zmocněn. Žalobce se však ani po opakovaných předvoláních k tomuto projednání nedostavil, správce daně proto zprávu o vytýkacím řízení zaslal žalobci poštou. Tento postup je z pohledu krajského soudu zákonný. Lze pouze konstatovat, že výzva k odstranění pochybností vydaná dle ust. § 43 zákona č. 337/1992 Sb., byla žalobci řádně doručena, ten však na ni nereagoval, nereagoval ani na předvolání k projednání zprávy o výsledku vytýkacího řízení.

Dále krajský soud ze správního spisu zjistil, že v odvolacím řízení navrhl žalobce výslech svědka (statutárního zástupce firmy KOPECKÝ – SMP s.r.o.) a ohledání předmětu plnění. Navrhovaný svědek se k výsledku nedostavil, navíc na základě sdělení jeho místně příslušného správce daně bylo žalovanému známo, že je tento daňový subjekt nekontaktní. Ohledání předmětu plnění správce daně neprovedl. Krajský soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že ohledání staveb, na nichž měly být zednické a další práce provedeny, by v žádném případě nemohlo odstranit pochybnosti o přijetí zdanitelného plnění a prokázat, že tato plnění uskutečnil právě plátce daně deklarovaný na předložených daňových dokladech. Nelze se proto

přiklonit k žalobní námitce, dle níž důkazní břemeno vázlo za takové situace na správci daně a ten jej neunesl. Naopak. Důkazní břemeno za účelem prokázání přijetí zdanitelných plnění a jejich následném využití k ekonomické činnosti vázlo v celém průběhu shora nastíněného daňového řízení na žalobci a ten se své povinnosti vlivem nedostatečné aktivity vůbec nezhodil. Nelze v takovém případě vytýkat správci daně, že neprovedl navrhované důkazy, když jejich realizace nebyla dílem možná a dílem by jejich provedení ani k rozptýlení naznačených pochybností správce daně nemohlo vést.

V postupu správce daně nelze spatřovat ani průtahy, jak žalobce v podané žalobě namítá. Lze pouze konstatovat, že správce daně i žalovaný postupovali v daňovém i odvolacím řízení standardně a v jejich činnosti nelze spatřovat jakákoliv procesní porušení včetně nedodržení zákonných lhůt. Žalobcova námitka upozorňující na průtahy řízení a tím zapříčinění jeho zhoršení situace v důsledku novelizace procesního předpisu je krajským soudem považována rovněž za nedůvodnou. Krajskému soudu není známo, jakým způsobem by mohl být žalobce novelou procesního právního předpisu poškozen a žalobce tvrzení takového poškození blíže nespecifikoval.

Z uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, krajský soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal. Pověřený pracovník žalovaného při nařízeném jednání prohlásil, že žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové den 27. ledna 2012

Mgr. Marie Kocourková, v. r.
předsedkyně senátu